

Sygn. akt VI Ka 219/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2023 r.

sprawy J. S.

s. L. i E., ur. (...) w (...)

obwinionego o czyn z art. 154 § 2 k.w.

na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim

z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt II W 270/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 części dyspozytywnej w ten sposób, że zwalnia obwinionego J. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa należności biegłego, opłaty sądowej i zryczałtowanych kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I instancji;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. N. P. kwotę 840 zł. /osiemset czterdzieści złotych/ brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 325,33 zł. /trzysta dwadzieścia pięć złotych trzydzieści trzy grosze/ tytułem zwrotu kosztów dojazdu do sądu;

IV. zwalnia obwinionego J. S. od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty.

Sygn. akt VI Ka 219/23

UZASADNIENIE WYROKU

J. S. wnioskiem o ukaranie złożonym przez Komendę Powiatową Policji w N. został obwiniony o to, że w okresie od 3 lipca 2021 roku w miejscowości S., gmina M. powiat (...) woj. (...), w obrębie posesji numer (...), porzucił śmieci w postaci elementów drewnianych płotu, zużytych desek, palet, folii, plastików, elektrośmieci RTV i AGD metalowych części ogrodzenia i innych działając na szkodę A. K., to jest o wykroczenie z art. 154 § 2 k.w.

Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim wyrokiem z dnia 29 marca 2023 roku wydanym pod sygn. akt II W 270/21:

1. obwinionego J. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując, iż działał w okresie od czerwca 2021 r. najpóźniej do dnia 03 lipca 2021 r. oraz, że śmieci wyrzucił na nienależący do niego grunt polny – działkę nr

(...) stanowiącą własność A. K., tj. wykroczenia z art. 154 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 154 § 2 k.w. w zw z art. 24 § 1 i 3 k.w. w zw z art. 2 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 złotych;

2. zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim na rzecz adw. N. P. kwotę 576 zł. tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu przed sądem rejonowym;

3. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim kwotę 40 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 zł. tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, a także obciążył go należnościami biegłego.

Od tego wyroku odwołał się zarówno obrońca, jak i obwiniony osobiście.

Obrońca zarzuciła w apelacji obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. w zw z art. 8 k.p.w. poprzez: a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, dokonanie tej oceny w oderwaniu od zasad doświadczenia życiowego i reguł logicznego rozumowania, sprowadzające się do wadliwego ustalenia, że postawa obwinionego J. S. stanowi przejaw przyjętej przez niego linii obrony, podczas gdy w rzeczywistości wymieniony pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu, że odpady znajdują się na działce A. T. nie A. K., b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na bezpodstawnym odebraniu waloru wiarygodności, wyjaśnieniom obwinionego, w zakresie jakim podał, iż to nie on pozostawił śmieci na działce (...), jak również, że nie zaśmiecił działki A. K., co potwierdziła świadek A. T.; c) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na bezpodstawnym przyjęciu, że obwiniony nie mógł zakładać, iż wyrzuca odpady na teren A. T., jak również tego, że dokonując grodzenia działki, ogrodzenie to nie znajduje się na działce sąsiedniej, gdyż wymieniony w żaden sposób tego nie ustalał i nie sprawdzał, podczas gdy w rzeczywistości obwiniony nie miał świadomości tego, że odpady znajdują się już na działce sąsiedniej, sugerował się on bowiem mapką geodezyjną uzyskaną ze Starostwa Powiatowego w (...), z której wynika, że teren działki rozpościera się dalej niż zamontowana przez niego siatka,

2. art. 5 § 2 k.p.k. w zw z art. 8 k.p.w. poprzez niepowzięcie przez sąd I instancji, podlegających rozstrzygnięciu w myśl dyrektywy in dubio pro reo libertate na korzyść obwinionego J. S., wątpliwości wynikających z zeznań świadka A. T., w zakresie w jakim podała, że pozostawione odpady nie znajdują się na działce A. K.;

3. art. 624 § 1 k.p.k. w zw z art. 121 § 1 k.p.w. poprzez jego niezastosowanie i niezwolnienie obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, podczas gdy trudna sytuacja życiowa, w której znalazł się obwiniony powoduje, że uiszczenie kosztów sądowych będzie dla obwinionego zbyt uciążliwe, a ponadto za zwolnieniem obwinionego od kosztów sądowych przemawiają względy słuszności;

II. będący wynikiem ww. uchybień proceduralnych błęd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na chybionym przyjęciu, że obwiniony J. S. dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 154 § 2 k.w., a także, że ma on możliwości majątkowe pozwalające mu na uiszczenie przez niego kosztów sądowych.

Wskazując na powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę tego orzeczenie poprzez zwolnienie obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych. Ponadto z ostrożności procesowej skarżąca wniosła o nieobciążanie obwinionego kosztami postępowania odwoławczego i zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych, ewentualnie spisu kosztów, o ile zostanie przedłożony na rozprawie, albowiem nie zostały one pokryte w żadnej części.

Obwiniony zarzucił w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych i brak dowodów na potwierdzenie jego winy oraz niezrozumiałe dla niego obciążenie go należnością biegłego i zasądzenie od niego kosztów sądowych. W uzasadnieniu

środka odwoławczego podał on, że nie było jakiegokolwiek świadka i innego dowodu wskazującego na to, że dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Dodał również, że opierając się na mapce z urzędu miasta, pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu, że działka na której złożył rzeczy należała do jego konkubiny A. T., a świadkowie A. K. i A. L. zaprzeczyli, żeby widzieli kto wyrzucał śmieci na działkę nr (...), przy czym jego wniosek o konfrontację pokrzywdzonego z funkcjonariuszami policji został oddalony. Obwiniony ponadto wniósł o zwolnienie go z kosztów sądowych w tym należności biegłego, wskazując, że znajduje się w ciężkiej sytuacji finansowej, z uwagi na to, że w dniu 27 stycznia 2023 r. opuścił areszt śledczy, w związku z czym pozostawał osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku, a na jego utrzymaniu jest troje małoletnich dzieci, zaś obecnie ponownie przebywa w areszcie śledczym. Z uwagi na powyższe zarzuty obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego uniewinnienie i zwolnienie z kosztów sądowych, w tym należności biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy i obwinionego zasługiwały na częściowe uwzględnienia, skutkując zmianą zaskarżonego wyroku w pkt 3 części dyspozytywnej, polegającą na zwolnieniu obwinionego J. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa należności biegłego, opłaty sądowej i zryczałtowanych kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I instancji.

W pierwszej kolejności należało jednak podnieść, że zgodnie z zasadą in dubio pro reo określoną w art. 5 § 2 k.p.k., która przez art. 8 k.p.w. ma zastosowanie także w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, a której naruszenie przy wydaniu zaskarżonego wyroku zarzuciła obrońca, niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Dla zasadności zarzutu obraży art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy jednak zaprezentowanie przez skarżącą własnych wątpliwości, co do stanu dowodów, bowiem o naruszeniu tego przepisu można mówić tylko wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść obwinionego, co w tej sprawie nie miało miejsca. Zatem naruszenie tej zasady procesowej możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. (v. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie IV KK 726/19, LEX nr 3232651). Z uwagi na to, że w tej sprawie sąd pierwszej instancji nie miał wątpliwości co do sprawstwa obwinionego i nie rozstrzygnął niedających się usunąć wątpliwości na jego niekorzyść, podniesiony w tym zakresie zarzut nie był zasadny i nie mógł skutkować uniewinnieniem obwinionego.

Ponadto nie sposób utrzymywać, co podnosi autor tejże apelacji, iż Sąd I instancji dokonał wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego, a zatem naruszył dyrektywę określoną w treści art. 7 k.p.k. (art. 8 k.p.w.). W szczególności do wysunięcia takiego twierdzenia niewystarczające jest to, że przyjęte przez Sąd Rejonowy założenia dowodowe nie odpowiadają preferencjom skarżącego. Generalnie wypada przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli tylko: - po pierwsze, jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, - po drugie, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego,- po trzecie, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1995r., IIKRN 72/95, Prok. i Pr. 1995/11-12 / 6, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.02.1996r., II KRN 199/95, Prok. i Pr. 1996/10/ 10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.09.1998r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999/2/6 i inne). Obrońca nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został w wyroku Sądu Rejonowego dotrzymany, a zatem również i ten zarzut nie mógł się, w realiach tej sprawy, ostać. W przedmiotowej sprawie wina J. S., w zakresie przypisanego mu wykroczenia została wykazana w oparciu o całokształt materiału dowodowego, w tym dowody osobowe i nieosobowe, który prawidłowo zweryfikowany poprzez pryzmat logicznego myślenia i doświadczenia życiowego tworzy przekonujący obraz zdarzenia, jakie legło u podstaw postawionemu obwinionemu zarzutu.

W odniesieniu do kolejnego zarzutu skarżących wskazać należało, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście ten sąd dopuścił się przy wydaniu wyroku uchybienia o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Z uwagi na to, że ustalenia faktyczne przyjęte przez sąd I instancji wynikały z prawidłowo zgromadzonego i trafnie ocenionego co do wiarygodności materiału dowodowego, podniesiony w tym zakresie zarzut również nie był zasadny i nie mógł skutkować uniewinnieniem obwinionego. Sąd nie ustalił bowiem faktów, które nie wynikały z przeprowadzonych dowodów i nie zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

W ocenie sądu odwoławczego, okoliczność na którą powoływał się obwiniony, że nie było bezpośredniego świadka wyrzucania przez niego śmieci na nienależący do niego grunt polny, nie mogła stanowić wystarczającej podstawy do przyjęcia, że w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości co do jego sprawstwa, który nie przyznał się do winy, podlegające rozstrzygnięciu na jego korzyść poprzez uniewinnienie od zarzucanego mu czynu. Przeciwno takiemu uznaniu przemawiały bowiem zeznania przesłuchanych w charakterze świadków A. K., który podejrzewał o takie postąpienie obwinionego, a który w rozmowie z nim, zobowiązał się do posprzątania śmieci oraz policjantów D. K. i Ł. G., w których potwierdzili oni fakt zaśmiecania, co zresztą wynikało również z treści protokołu oględzin i zabezpieczonej dokumentacji fotograficznej. Z zeznaniami tych świadków, którzy nie mieli żadnych powodów do podania nieprawdy na niekorzyść obwinionego, jak słusznie przyjął sąd pierwszej instancji, korespondowała opinia powołanego w sprawie biegłego, która niewątpliwie miała istotne znaczenie dla oceny zachowania obwinionego, pod kątem zarzucanego mu czynu z art. 154 § 2 k.w. Ze względu na to, że wykroczenie to ma charakter materialny, a do jego dokonania niezbędne jest powstanie skutku w postaci zaśmiecania cudzego gruntu, niezbędne było, w kontekście zarzutów skarżących i sprzecznych ze sobą twierdzeń A. K. i A. T., w zakresie tego, do kogo należy działka na której obwiniony złożył odpady, ustalenie przebiegu granicy pomiędzy działkami pokrzywdzonego i konkubiny obwinionego, a powyższa kwestia została jednoznacznie rozstrzygnięta przez biegłego z zakresu geodezji i kartografii. W treści przedłożonej opinii, biegły wskazał, że ustalając przebieg granicy między działkami nr (...) (działka pokrzywdzonego) i 70 (działka A. T.) punkt graniczny (...) i dalej punkt graniczny (...) wyznaczył na podstawie pomiaru tych punktów w operacie (...) szkic połowy, nr (...) – załącznik nr 4. W punkcie granicznym (...) odnalazł on granitowy kamień graniczny oraz sporządził protokół granicy w punktach (...) (...), protokół graniczny z dnia 27 grudnia 2022, operat techniczny i szkic sytuacyjny, opinia przedstawiająca ścisły przebieg tej granicy. Ustalony przebieg tej granicy, w opinii biegłego zmienił powierzchnię działki nr (...), dlatego należało sporządzić w operacie technicznym wykaz zmian danych ewidencyjnych dotyczących działki nr (...). Na szkicu sytuacyjnym, zdaniem biegłego, widoczne jest położenie płotu drewnianego i płotu wykonanego z siatki względem granicy między punktami (...) (...), które znajdują się na działce (...), a w związku z tym widoczne ogrodzenie i leżące przy ogrodzeniu śmieci znajdują się na działce (...) (działka pokrzywdzonego). W ocenie sądu odwoławczego przedstawiona opinia była jasna i pełna, w związku z czym brak było podstaw do jej kwestionowania, tym bardziej, że biegły w trakcie rozprawy z dnia 29 marca 2023 roku, podtrzymał wyrażone w niej stanowisko. Zatem skoro śmieci porzucone przez obwinionego, który choć kwestionował swoją winę, to przyznawał, że to on robił porządki i rozmieszczał śmieci w miejscu, które w świetle ustaleń biegłego, znajdowało na działce pokrzywdzonego, nie sposób było uznać, że sprawie nie było dowodów jego sprawstwa, przemawiających za przypisaniem zarzucanego mu czynu i zakwestionowaniem złożonych przez niego wyjaśnień, w ramach przyjętej w sprawie linii obrony, które nie zasługiwały na uznanie i nie miało w tym względzie znaczenia to, że jak twierdził, pozostawał w błędzie, że pozostawione odpady znajdują się jeszcze na działce jego konkubiny a nie na działce jego sąsiada. Strona podmiotowa przypisanego J. S. wykroczenia z art. 154 § 2 k.w. może bowiem polegać zarówno na umyślności jak i nieumyślności, choć ta druga będzie w praktyce wyjątkiem, ograniczonym do przypadków błędu co do znamienia, gdy sprawca pomylił grunty swoje z cudzymi (por. Tadeusz Bojarski (red.) Kodeks wykroczeń, Komentarz aktualizowany, opubl. LEX/e. 2023). Zaakcentować nadto należy, że jak wynika jednoznacznie z zeznań interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy policji – D. K. i Ł. G., śmieci znajdowały się nie tylko przy

plocie, lecz były rozrzucone po całej działce nr (...), a zatem w pełni zasadnie sąd orzekający wykluczył działanie oskarżonego w błędzie.

W nawiązaniu do apelacji obwinionego, podzielić także należało stanowisko sądu meriti, w zakresie oddalenia wniosku o konfrontację świadka D. K. i Ł. G. z pokrzywdzonym A. K., z uwagi na brak znaczenie takiego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić wypada, że art. 172 k.p.k. stosowany na gruncie procedury wykroczeniowej, w oparciu o art. 39 § 2 k.p.w, nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia konfrontacji w każdej sytuacji pojawienia się w zeznaniach poszczególnych przesłuchiowanych osób niejasności czy rozbieżności. Jednoczesne przesłuchanie osób jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który powinien z tego korzystać wówczas, gdy może się to przyczynić do wyjaśnienia sprzeczności i prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Chodzi więc o użyteczność tej czynności przy dokonywaniu prawdziwych ustaleń faktycznych. Wymieniony cel organ postępowania mogą osiągnąć także na etapie oceny dowodów, poprzez uznanie niektórych z nich za wiarygodne, a innych za niewiarygodne. Konfrontacja nie stanowi zatem jedyne sposobu eliminowania sprzeczności w relacjach osób przesłuchiowanych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2017 roku, II AKa 37 / 17, LEX nr 2278266). Gdyby tak było stanowiłoby to przejaw nie tylko teorii prawnej oceny dowodów, ale także wpływało na niezasadne sformalizowane i przedłużanie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 października 2013r., II KAKa 325/13). W niniejszej sprawie każdy natomiast ze świadków złożył wyczerpujące zeznania, a ich wiarygodność podlegała ocenie sądu, zaś obwiniony który miał możliwość zadawania pytań tym osobom, nie podał nowych okoliczności, które w drodze tego dowodu, mogłyby zostać ustalone, a jednocześnie rzutować na końcowe rozstrzygnięcie.

W konsekwencji należało stwierdzić, że sąd rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia stanu faktycznego i dokonał odpowiedniej subsumcji prawnej zachowania J. S., tj. przyjął właściwą kwalifikację prawną do jego czynu. Zdaniem sądu odwoławczego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jest także prawidłowa i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględniała wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z przepisu art. 47 § 6 k.w. Odnośnie wymierzonej przez sąd pierwszej instancji obwinionemu kary grzywny w wysokości 400 złotych wskazać należy, iż jest ona współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu wykroczenia jak i stopnia jego winy. Wysokość orzeczonej wobec obwinionego grzywny, przy uwzględnieniu brzmienia sprzed 1 września 2022 roku, nie jest też rażąco niewspółmierna, mieści się w granicach przewidzianych za dany typ wykroczenia oraz stanowi represję stwarzającą realne możliwości na osiągnięcie korzystnych efektów poprawczych w stosunku do obwinionego, a także uwzględnia, niezależnie od przejściowych trudności materialnych obwinionego, związanych z pobytem w warunkach aresztu śledczego, jego stosunki osobiste i majątkowe, a zatem mieści się ona w granicach realnej egzekucji.

Sąd odwoławczy podzielił natomiast zarzuty skarżących, w zakresie w jakim powołując się na trudną sytuację osobistą, materialną i rodzinną obwinionego zakwestionowali zasadność obciążenia go obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowej, zryczałtowanych kosztów sądowych i należności biegłego. Odnosząc się do tej kwestii należy wprawdzie zauważyć, że w postępowaniu wykroczeniowym zasadą jest ponoszenie kosztów przez osobę ukaraną, które stanowią typową konsekwencję wyroku skazującego, niemniej stosownie do brzmienia art. 624 § 1 k.p.k. w zw z art. 121 § 1 k.p.w., sąd może zwolnić od zapłaty kosztów sądowych, ale nie następuje to obligatoryjnie lecz wyłącznie fakultatywnie w oparciu o swobodną ocenę orzekającego sądu. W przypadku obwinionego należało jednak przyjąć, że wysokość należności, którą został obciążony, a na której łączny wymiar miało istotny wpływ wynagrodzenie biegłego za sporządzoną opinię w sytuacji gdy jest aktualnie tymczasowo aresztowany w innej sprawie, uznać należało, że uiszczenie przez niego na obecnym etapie opłaty sądowej, zryczałtowanych kosztów sądowych i należności biegłego, byłoby dla niego zbyt uciążliwe, ze względu na jego sytuację rodzinną i majątkową.

Z przedstawionych względów, w oparciu o treść art. 437 § 2 k.p.k. w zw z art. 109 § 2 k.p.w. należało zmienić zaskarżony wyrok w punkcie 3 części dyspozytywnej w ten sposób, że zwolnić obwinionego J. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa należności biegłego, opłaty sądowej i zryczałtowanych kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I instancji oraz utrzymać w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

O nieopłaconych kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. i § 11 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800) zasądzając na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. N. P. kwotę 840 złotych brutto, a na podstawie § 2 pkt 1b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalenia i sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. 2002.27.271) przyznano jej kwotę 325,33 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu do sądu.

Ponadto sąd odwoławczy zwolnił obwinionego od opłaty i zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze, uznając, że ich uiszczenie obok grzywny, byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na jego aktualną, trudną sytuację materialną i rodzinną.